

คิดสักนิด...สะกิดใจ

ริวจัง...เร็วจัง

เราเป็นปึงทรงชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย (ยอห์น 6:34)

ชีวิตใครใครก็รัก...เราจึงเห็นใครต่อใครพยายามที่จะพุ่มพุงดูแลรักษาร่างกายของตนเองเป็นอย่างดี อันดับแรกก็ทำทุกวิถีทางที่จะให้หายใจให้ได้ ต่อมาก็ทานอาหารให้ร่างกายอิมและแข็งแรง หากมีใครหรือสิ่งใดจะมาทำร้ายตนเองก็จะพยายามป้องกันภัยรอบด้าน

นอกจากเราจะรักชีวิตของเราเองแล้ว เรายังรักชีวิตรอบข้างเราด้วย...เป็นต้นชีวิตของลูกหลาน ชีวิตของคนในความดูแลของเรา คำสอนพระศาสนจักรบอกไว้ว่า...ชีวิตเป็นพระพรของพระเป็นพระเป็นเจ้าที่มอบและฝากชีวิตไว้ในความดูแลรักษาของเราด้วย อีกทั้งเราก็มินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรักชีวิตของเราลูกของเรา

เราเป็นปึงทรงชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย (ยอห์น 6:34)

เมื่อคำวันพฤหัสบดีที่ผ่านมาได้มีโอกาสกับอดีตเด็กที่เคยเรียนคำสอนด้วย เธอบอกว่าเธอเป็นคุณแม่แล้ว...เธอมีลูกชายที่น่ารัก...น่ารักจริงจริงวัย 1 ขวบ เด็กน้อยมีนามว่า “ริวจัง” นำยินดีกับเธอจริงจริง ส่งรูปมาให้ดูน่ารักมาก..... แต่พอได้รับและดูรูปภาพที่สอง อารมณ์ของตัวเองปรับไปเป็นตรงกันข้ามทันที!!

เธอเล่าต่อไปว่า “น้องริวจัง” วัย 1 ปี ลูกน้อยของเธอถูกพบว่าป่วยเป็นโรคตับแข็ง เมื่อเดือนกว่าที่ผ่านมาต้องเข้าอยู่ในห้องไอซียูตลอดเวลา นับว่าเป็นความเจ็บปวดของผู้เป็นแม่จริงๆที่จำต้องเฝ้าดูแลลูกน้อยของตนต้องรับกับความเจ็บป่วยและเจ็บปวดตลอดเวลา

เราเป็นปึงทรงชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย (ยอห์น 6:34)

เธอเฝ้าภาวนา และขอให้ช่วยภาวนาสำหรับชีวิตของลูกน้อยของเธอด้วย...แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ได้พูดคุยและปลอบโยนหัวใจอันบอบช้ำของคุณแม่ท่านนี้ หัววันต่อมา ได้รับ

ทราบข่าวจากเธอว่า “น้องริวจัง” ลูกน้อยของเธอได้จากอ้อมอกของเธอจากโลกนี้ ไปสู่อ้อมอกของพระบิดาแล้ว ในช่วงเช้าของวันอังคารที่ผ่านมาเอง

“เร็วจัง” เป็นคำพูดในใจของผมเมื่อได้รับทราบข่าว... และเชื่อว่าสำหรับพ่อ-แม่ ญาติพี่น้อง พี่ป้า น้ำอาก็คงจะคิดว่า “มันเร็วจังเลยสำหรับน้องริวจัง” เร็วไปหรือเปล่าสำหรับเด็กน้อยที่มีโอกาสสัมผัสตามองดูโลกอันเป็นพระพรของพระเพียงแค่นี้หนึ่งปีเศษเศษ

เราเป็นปึงทรวงชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย (ยอห์น 6:34)

มีความคิดแล่นเข้ามา “สำคัญมากไหมที่เราจะอยู่ในโลกนี้สักกี่ปี???” คุณค่าของคนความสุขของเรา อยู่ที่เรายืนในโลกนี้ได้ยาวนานแสนนาน หรืออยู่ได้เพียงแค่น้อยนิด เหมือนเวลาที่ “เร็วจัง” อย่าง “น้องริวจัง” หรือ?? เปล่าเลย เราจะมีความสุขได้ ก็เพราะเราได้รับความรักจากคนรอบกายเรา เป็นต้นคนที่เราประสงค์จะได้รับความรักความอบอุ่นก็คือคุณพ่อคุณแม่ของเรานั่นเอง

อีกด้านหนึ่งเราเสียใจจากการจากไปจากโลกนี้ของบุคคลอันเป็นที่รักของเรา และบอกว่า “เร็วจัง” เขาควรจะอยู่กับเรานานกว่านี้... อันที่จริงความสุขที่ยิ่งใหญ่อยู่ที่เราได้มอบความรักความอบอุ่นให้กับเขาอย่างเต็มที่แล้วไม่ใช่หรือในเวลาที่เราได้พบเจอกัน แม้ว่าช่วงเวลาจะสั้น สั้นมากขนาดไหนก็ตาม

เราเป็นปึงทรวงชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย (ยอห์น 6:34)

พระวาจาอีกตอนหนึ่งที่ผ่านเข้ามาคือ พระวาจาที่พระเยซูเจ้า ได้ตรัสกับแม่พระ ณ เชียงกางเขนนั่นเองว่า “แม่นี้คือลูกของแม่” เป็นเราทุกคนที่เป็นลูกของแม่พระ นับเป็นความบรรเทาใจที่ลูกชายคนหนึ่งจะมอบให้กับแม่ของตน ณ เวลานั้นแม่พระได้รับเราทุกคนเป็นลูก และมีกำลังใจต่อไปในชีวิต ที่จะดูแลเรา ลูกๆของแม่ต่อไป

พ่อมั่นใจว่า...อดีตเด็กนักเรียนคำสอนคนนี้ เธอจะมีกำลังใจในชีวิตต่อไป เพราะเธอได้รับความบรรเทาใจจากพระเยซูเจ้าเสมอในชีวิตของเธอ ในชีวิตของพี่น้อง ครอบครัวที่อยู่เคียงข้างเธอเสมอ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยามที่เธอเองได้อยู่เคียงข้าง “น้องริวจัง” ผู้จากไปอย่าง “เร็วจัง” เธอร่วมความเจ็บปวดกับลูกน้อยจนลมหายใจสุดท้ายของน้องริวจัง

ข้างตรงกับพระวาจาของพระเยซูเจ้าเลยครับ พระวาจาที่ว่า...

“ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิว (แต่จะเปี่ยมสุข) และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย (แต่จะได้รับความบรรเทา และพบสันติสุข)”

โดย... นกขุนทอง